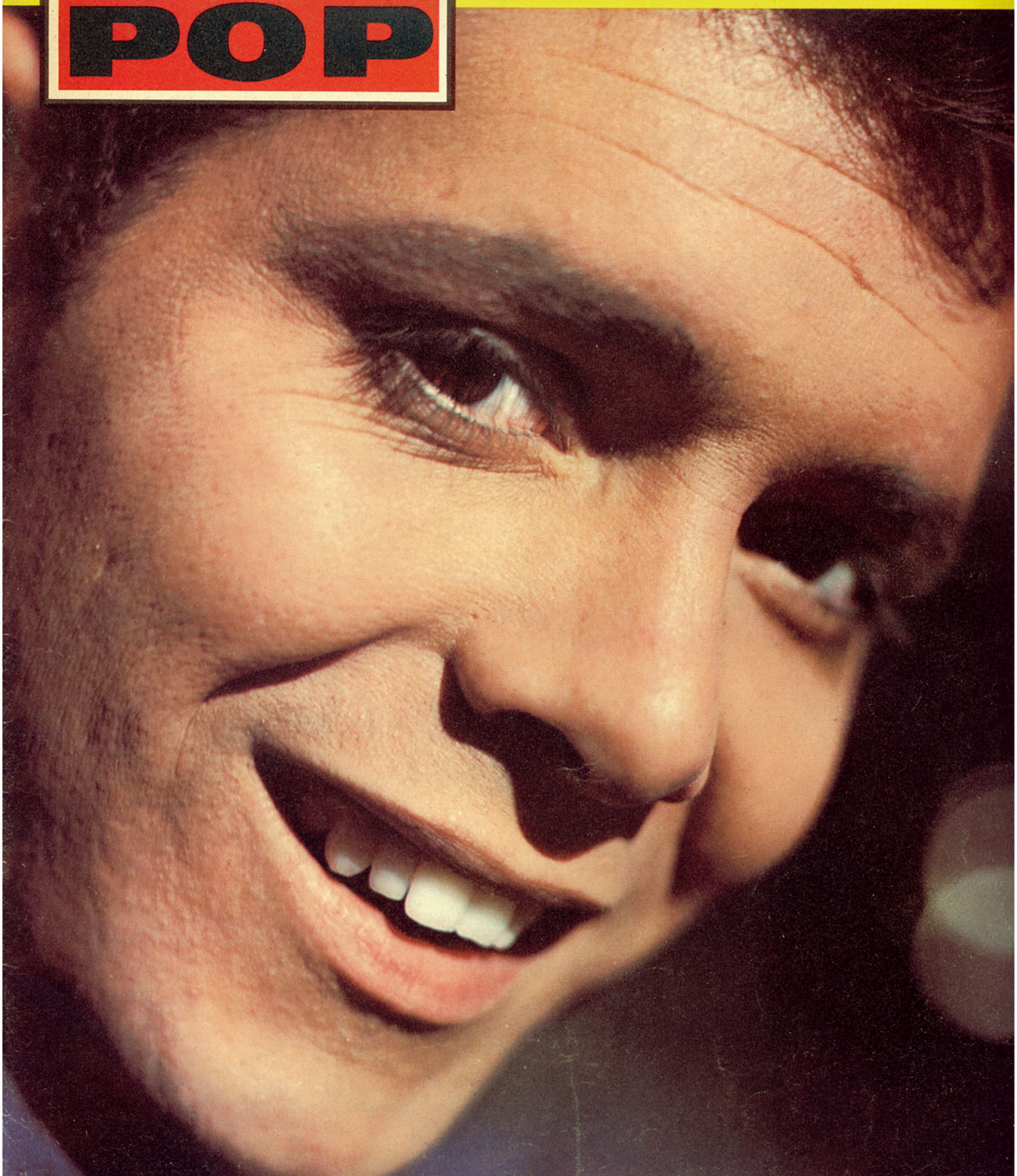

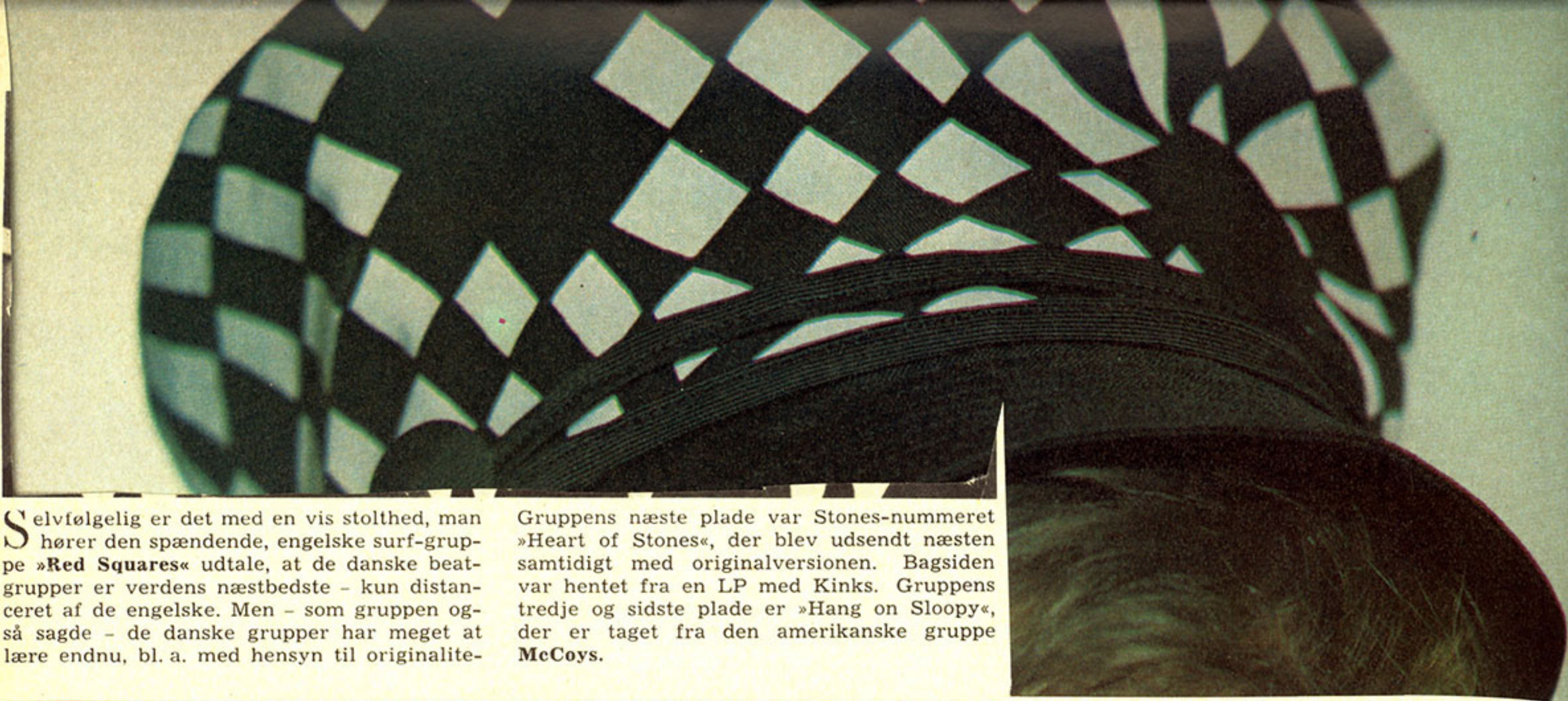
TOP

NR. 6 • 1966 • 2. ÅRG. • KR. 2,50

POP

I dette nummer festlige farvebilleder af:
**LOLLIPOPS • IVY LEAGUE • ELVIS
WHO • P.J. PROBY • LULU • THE
LIONS • ANIMALS • PAT BOONE**

Selvfølgelig er det med en vis stolthed, man hører den spændende, engelske surf-gruppe »Red Squares« udtale, at de danske beat-grupper er verdens næstbedste – kun distanceret af de engelske. Men – som gruppen også sagde – de danske grupper har meget at lære endnu, bl. a. med hensyn til originalite-

Gruppens næste plade var Stones-nummeret »Heart of Stones«, der blev udsendt næsten samtidigt med originalversionen. Bagsiden var hentet fra en LP med Kinks. Gruppens tredje og sidste plade er »Hang on Sloopy«, der er taget fra den amerikanske gruppe McCoy's.

Hvad med originaliteten?

Ingen vil vel protestere, når det skrives, at Defenders er et af Danmarks absolutte top-orkestre. Gruppen indspillede i 1964 et par plader, men dengang var hverken interessen for gruppen eller pladerne særlig stor. Så kom 1965 – og Defenders lagde stærkt ud med pladesiderne »Mashed Potatoes«/»Cadillac«. Her var noget virkelig godt og originalt og pladen gik da også direkte ind på den danske hit-liste.

Desværre har Defenders sløjet lidt af efter denne pladesucces. Først kom »Walking the Dog« – taget fra en LP med Stones. Så kom turen til »Birds and Bees«, – taget fra Alma Cogan. Da »Wolly Booly«-feberen begyndte at race, var Defenders første danske gruppe med en kopiversion. Gruppens sidste plade er »Mercy Mercy«/»Sittin' all alone«. Det første nummer er taget fra Rolling Stones, det andet fra Pretty Things. Defenders kan godt selv lide denne plade, der er R&B-præget, men mange mener, at R&B bestemt ikke er stilen for Defenders. Hvert øjeblik venter man, at Rudolph skal bryde ud med en af sine berømte basunlyde eller en anden form for »joke«. Defenders er først og fremmest et show-orkester, hvad man tydeligt fornemmer, når man hører »Mashed Potatoes« eller ser gruppen på en scene. Derfor venter de fleste sikkert på, at Defenders vender tilbage til den stil, der gjorde gruppen berømt. Dengang var gruppen sjov og mægtig opfindsom. De sidste plader har ikke vist nogen af delene.

Danmarks nye topgruppe, The Hitmakers, er et gammelt orkester i gårde. Hidtil har de finske teenagere forstået at værdsætte gruppen mere end teenagerne herhjemme, men nu er Hitmakers også i Danmark med stormskridt på vej mod toppen. 1966 har gruppen startet godt med »Stop the Music«, der ganske vist ikke er noget originalt nummer, men i versionen med Hitmakers har fået en taktfast make up. Det er svært at lave en efterfølger til en sådan succes, men Hitmakers valgte at gøre det med »Michelle«. Uheldigvis kom der samtidig en version med The Overlanders, der havde været på 1. pladsen i England, og

desuden kom originalversionen med Beatles. Det, der således skulle have været en sikker 1. plads for Hitmakers, blev blot til et hæderligt forsøg. Hitmakers' version er dog absolut god – især efter danske forhold – men de fleste foretrækker sikkert originalversionen med Beatles.

Lions har også – med salgsmæssig succes – plagieret. Det er sidst sket med gruppens nye plade, »These boots are made for Walking«. Originalversionen, – og den version der har været på hit-listerne verden over, er med Nancy Sinatra. Mange mener, at Lions har lavet alletiders topscorer med denne plade, andre at stilen ikke rigtig passer til Lions. Lions er kendt for den hårde og taktfaste beat. Selv om gruppen nu er blevet lidt mindre revolutionær og har fået klippet lidt af de før fagre lokker, er sweet-stilen stadigvæk ikke det rigtige for Lions. De fleste foretrækker nok gruppen, som den var før, selv om »These boots are made for Walking« ellers er kvik og godt serveret ting.

Denne artikel skal ikke bare være ris. Rosen skal først og fremmest tildeles Matadorerne, der har formået at skabe en personlig stil – ikke mindst takket være førstemanden i gruppen, Tommy Petersen, der er et dansk modstykke til den engelske Chris Andrew. Gruppens 3 første singleplader, »In my situation«, »I love Spring« og »Love Birds« er alle kompositioner lavet specielt til Matadorerne. Ros skal der også være til Rocking Ghosts, der ofte har præsenteret noget godt og originalt. Tænk bare på debutpladen »Vilja oh Vilja«, en gammel operettemelodi, der med Rocking Ghosts pludselig var blevet til en festlig omgang instrumental-beat. Der er også »Belinda«, lavet af gruppen selv, der i det meste af et år har været på de danske hit-liste og forlængst runder de 50.000 solgte eksemplarer i Danmark alene. Samme melodi er forresten blevet kopieret af mange udenlandske grupper. Ros skal Donkeys, Danmarks mest 1965, også have. Gruppens første to singleplader er selvkomponerede – og er bestemt ikke dårlige. Den sidste, »Gone for Good«, virker næsten helt engelsk, så godt og professionelt er den lavet og leveret. Ville de danske grupper begynde at eksperimentere – ikke plagiere – lidt mere, er der næppe nogen tvivl om, at vi ville få nogle stykker, der med held kunne føres frem til en topplacering på det internationale marked.

j. k.

ten. Hvor findes det danske orkester, der ikke ligefrem svælger i numre hentet fra repertoire hos Kings, Rolling Stones og Pretty Things?? Det er ikke blot udpræget hos de små, ukendte orkestre – toporkestrene gør det også.

Første gang der rigtig blev »go« og salg i de danske grupper var, da »Let's Go« blev sendt på markedet. Næsten samtlige kom denne pladetitel med hele 3 grupper, nemlig Sir Henry & His Butlers, Danish Sharks og The Scarlets. Det bemærkelsesværdige ved dette nummer var, at alle hver for sig hævdede at være komponister til melodien, selv om publikum ikke kunne høre nogen nævneværdig forskel på versionerne. Bestemt ikke særlig originalt!

Noget senere begyndte de danske grupper at hente deres popularitet på de store engelske grupperes bekostning. Bl. a. lavede Someones en kopiversion af »Under the Boardwalk« og »Louie Louie« – hentet fra henholdsvis en LP med Stones og en EP med Kinks.

uitarist og vocalist i tidens popu-
ereste dansk orkester HITMAKERS

STEEN BERGSTRØM

ingen rysten på hænderne

Den københavnske gruppe **The Shadderhands** er ikke så vilde som navnet måske lyder, eller som de måske kan se ud, når de optræder i fuldt ornat i foreninger og ungdomsklubber. Derimod er det fem unge fyre, som roligt og stilfærdigt har øvet, prøvet og eksperimenteret sig frem til en række numre – og en optræden – der både er værd at lægge øjne og øren til.

Gruppen, der i dag består af fem medlemmer, nemlig brødrene **Jann og Peer Nielsen, Flemming Hansen, Jan Kvelland og Jann Rothhoff**, begyndte allerede i 1962 i det små med Jann og Peer Nielsen, der begyndte at lære at spille guitar hos **Bjarne Barndorff**. Et par ældre elever sluttede sig til, og med Jan Rothhoffs ankomst, – han er sangeren i foretagendet – blev det endelige og nuværende orkester en realitet.

De fem medlemmer er alle hver for sig med til at sætte præg på gruppen,

The Shadderhands som sig selv

men basguitaristen må vel nok tage sig for musik-præget i de fleste tilfælde. Han er orkesterets instruktør og har allerede nu skrevet flere af orkesterets melodier og tekster, og på pladeselskabet Tono har gruppen fået deres første skive på markedet.

Samtlige medlemmer af **The Shadderhands** er endnu lærlinge og har ikke i sinde at springe fra for at blive heltids musikere. Måske når læretiden er overstået, men under ingen omstændigheder før. Og heri støttes de kraftigt af deres manager – far til Jann og Peer

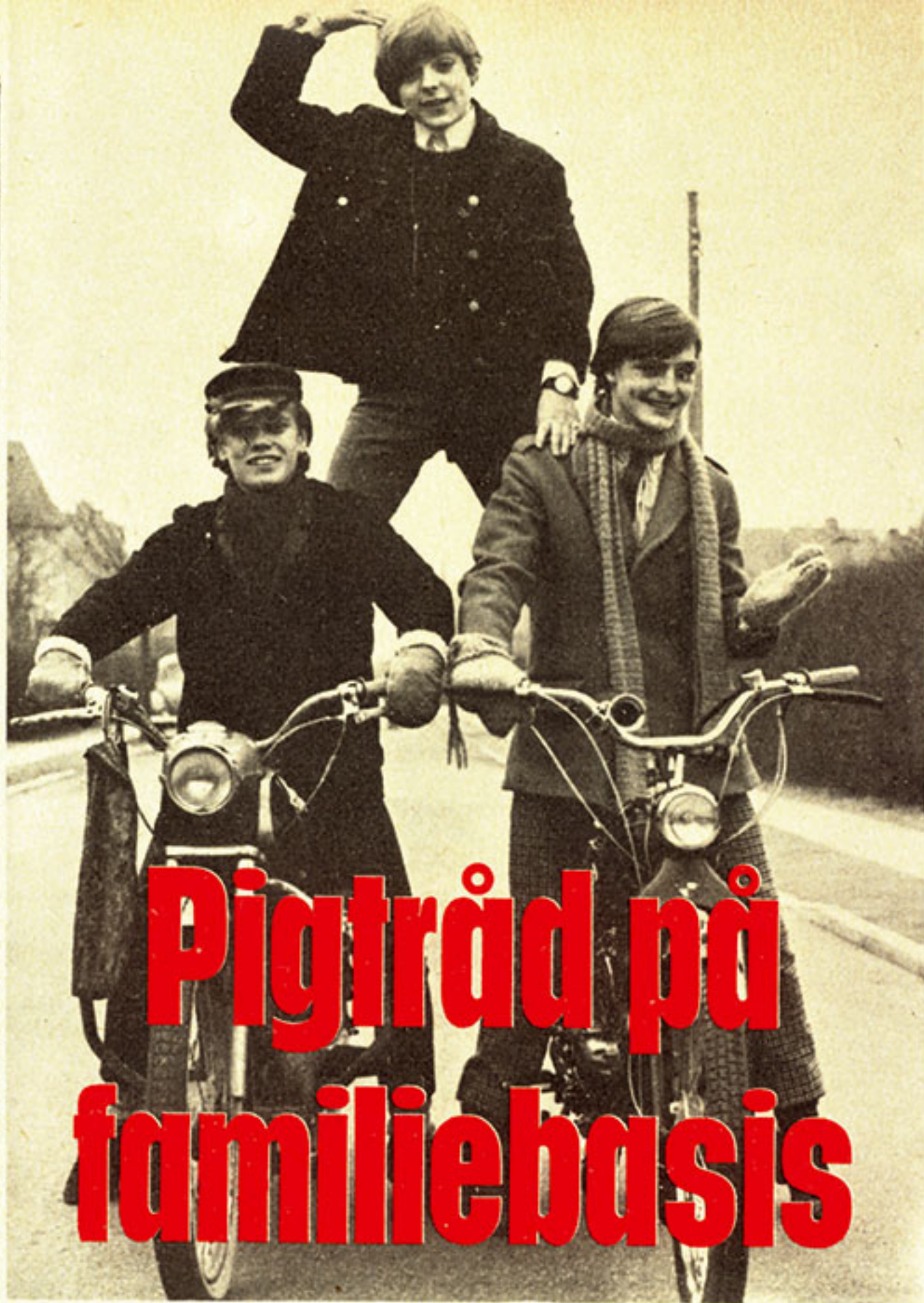
Nielsen. Han tager sig af alle praktiske arrangementer og har også syet drengenes kostumer – farvestrålende indianerdragter, der, malet med specielle farver og i det rette lys, giver ret forbavsende virkninger. Så er både **Shadderhands** og dragter selvlysende.

Et problem, som for andre orkestre kan være tårnhøjt og i værste fald betyde orkesterets opløsning – nemlig lokale-mangel – har **Shadderhands** ikke haft. Med megen velvilje fra spejderførere, har spejderhusene på Fasanvej – for et ganske lille beløb – været stillet til rådighed for orkestret.

Gruppen har altså endnu ikke haft det helt store gennembrud. Medlemmerne vil hellere tage det roligt og stille, men håber alligevel en dag at kunne tegne sig for en hit.

Og så helst en skrevet af Peer Nielsen.

Shadderhands som The Shadderhands.

Pigtråd på familiebasis

Den danske familie-gruppe **Lollipop** er blevet kaldt verdens mindste Beatles. De er også blevet kaldt krukke-de. Og dejlige. Og det hele tager de med sindsro. Også den ret enorme succes, de i løbet af de sidste fem år har været i stand til at løbe af med.

Lollipop består af to brødre, **Jørgen og Torben Lundgreen**, på henholdsvis 14 og 16 år, samt deres onkel, **Paul Petersen**, der er 17. De tre gutter styres med fast hånd af **Gunner Lundgreen**, far til Jørgen og Torben.

Drengene begyndte at spille sammen i 1960. De blev straks rygende populære, og i 1962 slog de over på professionelle musik-stier.

Det kostede dog nogen overvejelse.

For det første måtte drengene jo ud af deres respektive skoler, for det andet måtte de indstille sig på, på trods af deres unge alder, at leve i showbusinessverdenen, hvor man er voksen selv når man er barn.

Ingen, hverken drengene eller deres manager, har i dag fortrudt det store skridt, der dengang blev taget. Det har været fire år med oplevelser og rejser, som det er meget få beskåret. Rejserne er gået til de fleste europæiske lande, med mere stationære ophold i Sverige og Finland samt Tyskland. Her optrådte drengene på de amerikanske baser. En ting, der muligvis kan føre en større USA-tourne med sig. I hvert fald har **Gunner Lundgreen** fået besked om, at en amerikansk impresario, af dem man regner med, i løbet af forsommeren kommer til Kø-

benhavn for at høre og se drengene an. Og er vejen først banet over Atlanten, er mulighederne utallige.

Også disse udsigter tager drengene med ro. Vist kunne det være alle tider at komme derover, men bliver det ikke til noget, er der nok noget andet, der dukker op, resonneres der i huset på Amager. Et hus familien flyttede ind i for godt et år siden. De kunne da ikke mere bo i lejligheden på Islands Brygge, fordi opgangen dagligt var belejret med fans. Piger, der kom fra Sverige, hvor den største fanskare vel nok findes. Piger, som i Malmø eller Landskrona var blevet sendt i byen efter kaffe, men som tog turen over Sundet for at hilse på. Det kunne være lidt trættende for familien **Lundgreen**. For det første blev de ugle-set af opgangens øvrige beboere. For det andet måtte **Gunner Lundgreen** gang på gang i nattens mulm og mørke starte den store amerikanske vogn og køre de ivrige fans til natbåden. Efter først at have underrettet deres forældre i Sverige.

I dag kan familien delvis være i fred. De bor ret langt ude på Amager, og en særdeles solid jernlåge med lås hindrer alt for ivrige fans i at komme huset for nær.

Det er dog kun i forholdsvis korte perioder **Lollipop** befinder sig på dansk grund. Når de gør, går tiden med at øve, skrive nye melodier, køre en enkelt tur til byen – **Torben og Paul** på nyerhvervede knallerter, **Jørgen** med taxa eller i bus – eller gå en tur i **Hit House**. Alt efter **Lollipop**'s temperament – eller det danske vejr.

FØR: THE MODS NU: HIGH NUMBERS

The Mods fra Tønder har måttet bide i det sure æble og tage navneforandring. Gruppen hedder nu **High Numbers**, og grunden til navneskiftet skal findes i København. Her er nemlig også et orkester ved navn The Mods, og da denne gruppe har fået navnet indregistreret, måtte jyderne altså bøje sig. Nok så ærgerligt, fordi de er blevet kendt som The Mods og endda optrådt i TV's ungdomsudsendelse »Klar i Studiet«.

High Numbers spiller udelukkende rytme- and blues med **Rolling Stones**, **Yardbirds**, **Pretty Things** og **Kinks** som forbillede, og fra disse grupper er de fleste af deres numre taget. Gruppen har et program med ca. 60 numre nok til ca. 3-4 timers underholdning med alle de sidste store hits.

High Numbers opholder sig meget af tiden i Tyskland, hvor de i tidens løb er blevet meget populære. De har spillet i Star-clubberne i både Hamborg og Flensborg, i Jugenstreff Exe, Flensborgs pigetrådstempel og et andet kendt sted i Flensborg: Landhaus Kauslund. De har spillet i Husum i Niebüll, og som det første danske orkester har de spillet i Østtyskland, nærmere betegnet i universitetsbyen Rostock, og havnebyen Warnemünde. Denne lille turné foregik i påsken.

På denne tur fik de en vældig succes, folk var meget begejstrede, de er jo ikke vant til at høre den slags musik, da den er delvis forbudt. De fik en indbydelse til at komme og spille om et stykke tid, til Ostsee-Woche, hvor mange tusinde unge mennesker samles og hylder deres idoler.

High Numbers har spillet sammen i tre år: **Peter Petersen** - 18 år - singleguitar, i lære som lagerekspedient. **Benny Thomsen** - 18 år - rytme, bankelev. **Paul Erik Jüngling** - 18 år - bas, handelslærling. **Jørgen Valentin** - 19 år - trommer, i lære som snedker.

Den 16.-17. april spillede gruppen i København, i Hit House og i to ungdomsklubber. Det var første gang de optrådte i København.

Gruppens største koncert er uden tvivl de da optrådte sammen med **The Pretty Things** i Sønderjyllandshallen, Åbenrå. Men de mindes stadig flere andre koncerter sammen med bl. a. **Brian Poole and The Tremelose**.

TOP POP

fra

JYLLAND

v/ Jørgen Meyer

GRUPPE MED GO

Palle and Les Libres fra Ålborg blev dannet for små to år siden og koncentrerede sig da mest om instrumentalmusikken - à la The Shadows. Stilen er dog nu mere henad Kinks, Stones og Beatles, og gruppen har for at spænde så vidt som muligt, taget enkelte Country and Western numre på programmet.

Det mest bemærkelsesværdige ved gruppen er trommeslageren **Bo Møller**, som er 13 år. Allerede som 10 årig startede han sit første jazz-orkester, og som 11 årig vandt han den første præmie for sine nu så velkendte trommesoloer.

De øvrige gruppe-medlemmer er **Palle Juul**, sanger og stor tilhænger af Swinging Blue Jeans. **Herluf Rasmussen**, singleguitarist og Shadow-fan. **Poul Krogh Jensen**, rytmeguitarist, og Kinks-fan, samt **Jan Nilsson**, basguitarist. Foretrækker så absolut Stones.

Palle and Les Libres spiller mest i Jylland og nyder her en vældig popularitet. De er dog stærkt på vej ind på det sjællandske pop-marked - noget der sjældent sker for en jysk gruppe.

THE IVY LEAGUE

også kaldet den smarteste gruppe
de engelske hitlister. Læs lidt om hvad de tre herrer kan li' på side 14.

TOPPEN I AMERIKA MEN...

THE FOUR SEASONS

igennem med »Shorts Shorts« skrevet af et medlem i gruppen **Bob Gaudio**.

I 1960 skete der en mindre ting, som skabte The Four Seasons og dermed en sensation indenfor poppen. Tommys bror blev træt af musiklivet og trak sig ud af The Four Lovers, og da The Royal Teens på samme tidspunkt var på opløsningsrand, sprang Bob Gaudio i al hast over til Frankie, Nick og Tom-

lesskab »Bermuda«, som ikke blev til noget som helst. Til gengæld satte deres næste fælles melodi »Sherry« gang i sagerne. På kun 4 uger solgte Sherry over en million eksemplarer i U.S.A. alene, og den lå placeret på førstepladsen i stive 8 uger, hvilket er et særsyn ud over alle grænser i Amerika. På en eneste måned skete hele denne omvæltning for de 4 herrer. Crewe og Gaudio skrev endnu et nummer »Big Girls don't cry« som straks vandrede til tops for at være nummer 1 i 5 uger.

Nu kunne man uden overdrivelse fylde et par sider, med at nævne deres kommende slagere i U.S.A., men endnu mere bemærkelsesværdigt er det, at denne amerikanske topattraktion faktisk ikke formåede at slå igennem i Europa, især ikke her i Skandinavien. Hvad var grunden? Sandsynligvis den meget specielle stil The Four Seasons præsenterede. Det er Frankie Valli, der er ansvarlig for gruppens høje tenor, og rent vokalt er det ham, der trækker det store læs. Men i det hele taget er gruppens klingende og særprægede måde at synge sammen på for speciel, og først i det sidste års tid er gruppen virkelig blevet et navn herhjemme. I første omgang skyldtes det millionsælgeren »Rag Doll«, der blev en verdensslager, men siden hen er flere af deres numre blevet placeret på vores hjemlige hitlister, f. eks. »Save it for me« og »Let's hang on«.

Alligevel er deres popularitet herhjemme meget ringe i forhold til situationen i Amerika, hvor de efterhånden er gået til tops med omkring 30 indspilninger. Desuden blev de for et år siden specielt inviteret af **Præsident Johnson** til at optræde ved et kæmpeshow, som han agtede at overvære.

I dag er The Four Seasons den næsthøjest betalte amerikanske popgruppe, kun overgået af **The Beach Boys**. Desuden laver Frankie Valli en gang imellem plader uden de tre andre, men derimod til akkompagnement af et big-band.

Bob Gaudio og deres manager Bob Crewe er et af Amerikas mest anerkendte pop-team, når det gælder nye slagere. De har i fællesskab skrevet næsten samtlige Four Seasons slagere, og mange andre grupper har haft glæde af deres melodier. F. eks. blev **The Walker Brothers** fornylig nummer 1 i England med Crewe-Gaudio nummeret »The Sun ain't gonna shine anymore«.

Der er ingen tvivl om, at der vil komme mange flere slagere fra The Four Seasons, og man kan være sikker på, at gruppen hver gang går til tops på grund af deres indspilningers styrke. Der er nemlig for en gangs skyld ikke tale om idoltildelse af nogen art. Med undtagelse af Bob Gaudio er alle respektable ægtemænd, der er ved at runde de 30 år. De er målbevidste, og vil i al fremtid forsøge at leve højt på kvaliteten. **J.M.**

Der hersker til stadighed stor mystik omkring **The Four Seasons**, fordi alle deres plader skyder helt til tops i U.S.A., mens kun nogle få udvalgte er blevet kendte i Europa.

Alle 4 årstider kommer fra New Jersey i U.S.A., og spiren til Four Seasons startede, da **Tommy de Vito**, **Nick Massi** og **Frankie Valli** gik ud af skolen. De spillede country og

western musik sammen med Tommys bror. Det varede ikke særlig lang tid, før de slog over i den mere gængse slagerstil og kaldte sig **The Four Lovers**. I slutningen af halvtredserne slog The Four Lovers igennem over hele Amerika med melodierne »Apple of my Eye« og »The Girl in my Dreams«. På samme tidspunkt slog endnu en New Jersey gruppe **The Royal Teens**

my. Det blev straks bestemt, at gruppen skulle have et nyt navn, og efter flere måneders overvejelse faldt valget på **THE FOUR SEASONS**.

Men hermed var lykken ikke gjort. The Four Seasons måtte vente to år på et gennembrud. Først da de mødte pladeproducenten **Bob Crewe** kom der gang i sagerne. Bob Crewe og Bob Gaudio skrev i fæl-

Først Beatles. Så Dave Clark Five. Så Rolling Stones. Beat-revolutionen har hele tiden fået en tand til, håret er blevet længere, musikken mere excentrisk og forældrereaktionerne voldsommere. **Pretty Things**, der har besøgt Danmark flere gange og fået mange tilhængere her, er sikkert det hidtil mest yderliggående, der er set. 4 af medlemmerne fra Pretty Things kommer fra Dartford, Kent, hvor også et par af medlemmerne i Rolling Stones hører hjemme.

Gruppen blev dannet i oktober 1963 af det tidligere Stones-medlem **Dick Taylor**. Gruppen fortæller selv om starten.

- Til at begynde med spillede vi mest til skoleboller på de såkaldte art-schools. 3 af os, nemlig **Dick Taylor**, **Phil May** og **John Stax**, gik på det tidspunkt på Sidecup art-school. I alle vore spisefrikvarterer mødtes vi om en gammel rejsegrammofon. Vi spillede

I Danmark er denne plade udsendt på en EP, der også indeholder numrene »Don't bring me down« og »We'll be together«.

Pretty Things ventede nu spændt på, om pladen ville blive et gennembrud. For at komme mellem de 50 mest solgte plader i England, må en plade sælge mellem 7.000-10.000 eksemplarer om ugen. Den første uge gik pladen i et oplag på 6.000. Først den tredje uge lykkedes det og »Rosalyn« kom ind som flot nummer 47. »Rosalyn« blev også præsenteret i »Juke Box Jury«, en udsendelse, der svarer til vor egen »Pladeretten er sat«, blot foregår det i England på TV-skærmen. **Frankie Vaughn**, **Pete Murray**, **Carole Carr** og flere andre mente, det blev et flop, mens

alt andet og det er kun musikken, der virkelig betyder noget.

Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have gjort, hvis jeg ikke var blevet professionel musiker. Mine forældre har ikke noget imod det. De ser så fornuftigt på det, at var jeg ikke blevet det, havde jeg sikkert stået på en eller anden dødssyg fabrik i dag akkurat som Arthur i »Lørdag aften - Søndag morgen«. Nu føler jeg derimod, at jeg virkelig lever. Bare folk ville være lidt mere tolerante. Det er ikke særlig

Historien om THE PRETTY THINGS

alt, - også den sødladne pop-musik, som vi ikke mere kan fordrage. Efterhånden var det nu kun plader med **Jimmy Reed**, **Chuck Berry** og **Bo Diddley**, vi gad høre. Det var også Bo Diddley, der gav os ideen til navnet på gruppen. På en af sine LP'er har han lavet et nummer, han kalder »Pretty Thing Blues«. Så vi blev altså til Pretty Things. Det er ikke, fordi vi er så selvoptagede, at vi kalder os det, - om vi er kønne eller ej, overlader vi til publikum at bestemme. Vi skulle bare hedde noget og Pretty Things kan jo være akkurat så godt som alt andet.

Brian Pendleton arbejdede på et kontor, hvor man - på grund af hans lange hår - kaldte ham »den unge dame«.

Det gik faktisk ikke gruppen særlig godt i begyndelsen. Efter lange overvejelser besluttede man at blive professionelle. En af vennerne fra Sidecup art-school, **Bryan Morrison**, indvilligede i at blive gruppens manager. Sammen med **Jimmy Duncan**, der var lidt mere erfaren i faget, åbnede de i et lille kontor, hvorfra gruppens interesser skulle varetages. Kontor er måske så meget sagt, for inventaret bestod faktisk ikke af meget mere end en telefon og et lille billede på den ene væg af Pretty Things. Her var det, **Viv Prince**, - også kaldet »Prince of the drums« - kom ind i gruppen, hvor han dog ikke længere spiller. Det var et godt kup for gruppen, idet han faktisk fra han gik ud af skolen havde spillet professionelt med bogstavelig talt det halve af Englands grupper. Et af hans strejftogter førte ham også til Danmark, hvor han i længere tid spillede med med »Kardinalerne« fra Odense. Der er almindelig enighed om, at **Viv Prince** er et af de mest talentfulde navne på »skindene« i England.

Det Pretty Things først og fremmest behøvede var reklame. En lille kreds af fans var sikre på, at gruppen nemt kunne blive en hård konkurrent til Rolling Stones, der faktisk på det tidspunkt var det eneste engelske R&B-orkester, der kunne klare sig i kampen med Liverpool-orkestrene, der spillede »Mersey-sound«. **Brian Morrison** og **Jimmy Duncan** fik forbindelse med en journalist fra London-bladet »Daily Mail«, der syntes, Pretty Things var noget nyt og usædvanligt. Det blev til en lille artikel i avisen den 3. april 1964.

Phil May fortæller: »Det var faktisk det hidtil bedste, der var hændt os. Før denne artikel blev bragt, måtte vi spille rundt om i nogle elendige klubber til en pris af 300-400 pr. aften. Nu fik vi flere tilbud fra de store klubber i Soho og var garanteret en minimumsgage på 5000,- kr. om ugen. Grammofonselskabet Fontana henvendte sig også til os for at udsende en plade. Det var selvfølgelig alle tiders chance, som vi gladelig tog imod!« Resultatet af gruppens besøg i pladestudierne blev »Rosalyn« med »Big Boss Man« på bagsiden.

Millie som den eneste kunne lide pladen, gruppen og den nye stil.

- Hun turde ikke andet, siger **John Stax**, hun indspiller nemlig også på Fontana, men ellers er **Millie** en frisk pige. »Rosalyn« fik de engelske musikblade til at få øjnene op for gruppen. Det varede ikke længe, før **Bryan Morrison** og **Jimmy Duncan**, der havde skrevet melodien til gruppen, kunne tapetsere væggene i kontoret med udklip om Pretty Things.

Det blev en travl tid for gruppen. Af og til måtte de spille 2-3 steder pr. aften, så det meste af dagen og natten blev brugt til at fare England rundt i bil.

- Hvad gruppen laver, når den har fri? **Brian Pendleton** fortæller: »Hvis vi er i London, tuller vi som regel rundt i Carney Street, hvor vi køber alt vores tøj. Selv om mange mener, vi ser temmelig sjuskede og usoinerede ud, kan vi i hvert fald garantere for, at det ikke er en billig spøg. Vi kan godt købe for flere tusinde kroner tøj på et par timer. Vi handler mest i en butik, der hedder »His Clothes«. Eller går vi i en klub, der hedder »Artists and Repertoire«, hvor der er masser af enarmede banditter (spilleautomater). Her slipper vi næsten altid af med vores småpenge og får os en drink. Vi spiser frokost i Giaconda caféen i Denmark Street. Det værste er, at der næsten altid kommer en masse piger, der vil have vores autografer, netop som man er i gang med en stor, saftig bøl. Bortset fra det, er det nu rart med alle de fans, der kan lide os og forstår at værdsætte vores musik.

Phil May er vældig glad for, at han har været på art-school.

- Jeg tror ikke, jeg havde været så interesseret i kunst og litteratur, hvis jeg ikke havde gået der, siger han. Jeg kan mægtig godt lide Gauguin, men også den mere moderne kunst har min interesse. De folk, der siger, at moderne kunst er åndsvag, er bestemt selv åndsvage. Mange af mine venner er kunstnere, og jeg ved, at der ligger et stort arbejde til grund for et moderne maleri.

Min yndlingsforfatter er **James Baldwin**. Også **Borroughs** interesserer mig. Stumfilm finder jeg også spændende. En af mine private hobbies er ellers at læse damebrevkasser. De her der begynder: Kære tante Olga - De morer mig gevaldigt. Den største interesse for de 5 i Pretty Things er dog at spille. Den fortættede atmosfære, der er, når gruppen går på scenen i en ny R&B-hule, giver en vidunderlig følelse.

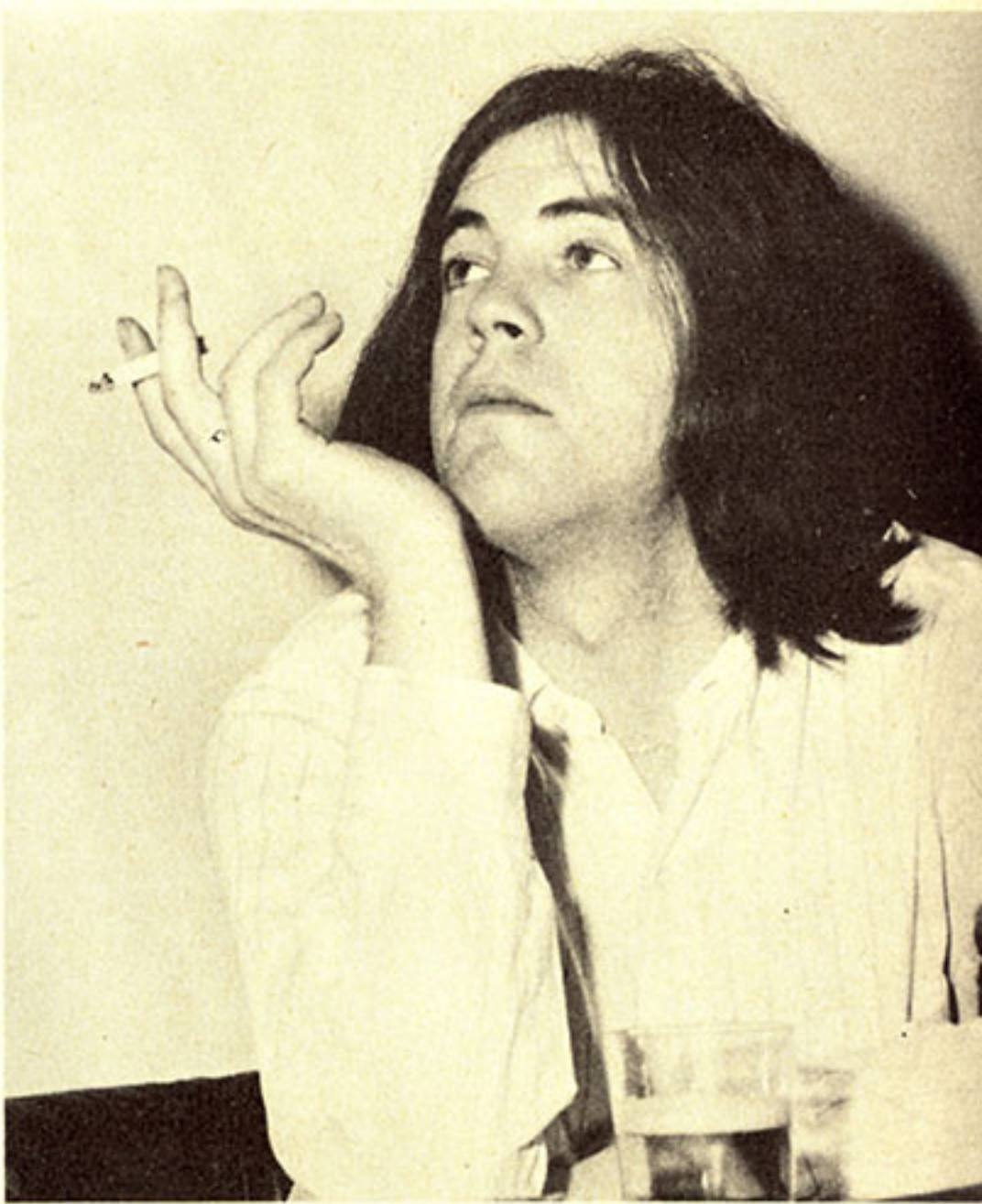
- Jeg elsker at arbejde mig ind i denne ukontrollable masse af R&B-tilhængere, siger **Phil May**. Det gør heller ikke noget, at publikum er oplagte og giver begejstringen lidt højlydt til kende. Så ved vi, at publikum er på vores side, og vi kan for alvor give alt, hvad vi har i os. Af og til kan vi spille os helt ud, så vi er fuldstændig udmattede og færdige. Vi har flere gange præsteret at spille det samme nummer i 20 minutter, når publikum er oplagt. Så glemmer vi (og publikum)

sjovt, at høre temmelig uhøflige bemærkninger skreget i ørerne på offentlig gade - især ikke, når de kommer fra pæne bedstemødre. Jeg kunne sikkert godt råbe et eller andet efter en pæn småborger, men så barnlig en opførsel kan jeg ikke fordrage.

Der er en lille ting, Pretty Things er meget utilfreds med. Det er som regel **Phil May**, gruppens sanger, der får al reklamen. Det er forkert efter gruppens mening. Godt nok er **Phil May** det pæne ansigt i gruppen, men det må dog være musikken, der er hovedsagen, - og den har alle æren for. **Dick Taylor**, lead-guitaristen, står officielt som gruppens leder, men ellers lever Pretty Things efter demokratiske principper, idet hver mand har en stemme.

Hvad de fleste sikker ikke ved, er, at et af gruppens yndlingsnumre er »Roll over Beethoven«, der dog bliver spillet lidt anderledes end i versionerne med **Chuck Berry** og **Beatles**. Hvad Pretty Things mener om andre grupper? Gruppen kan godt lide Beatles, der er de bedste i den mere traditionelle stil. **Who** er også gode efter gruppens mening, men minder blot lidt for meget om Pretty Things selv. Forskellen er blot, at **Who** kalder deres musik for pop-art, Pretty Things kalder den Rhythm & Blues. **Kinks** har også en stor plads hos Pretty Things. Da gruppen endnu var temmelig ukendt, tilbragte den mange timer med **Kinks**, der også på det tidspunkt var temmelig ukendte. Nu er begge grupperne kommet i vælten og kæmper hårdt om den eftertragtede plads som nummer 3 i England - Beatles og Stones har de to første pladser - men det er svært, da grupper som **Animals**, **Who**, **Small Faces**, **Manfred Mann**, **Hollies** og **Seekers** også er grupper, man ikke kan komme uden om. Pladsen på toppen af poppen kan være kold, men de konkurrerende grupper skal nok sørge for, at man kan holde varmen, hvis man ønsker at blive der!

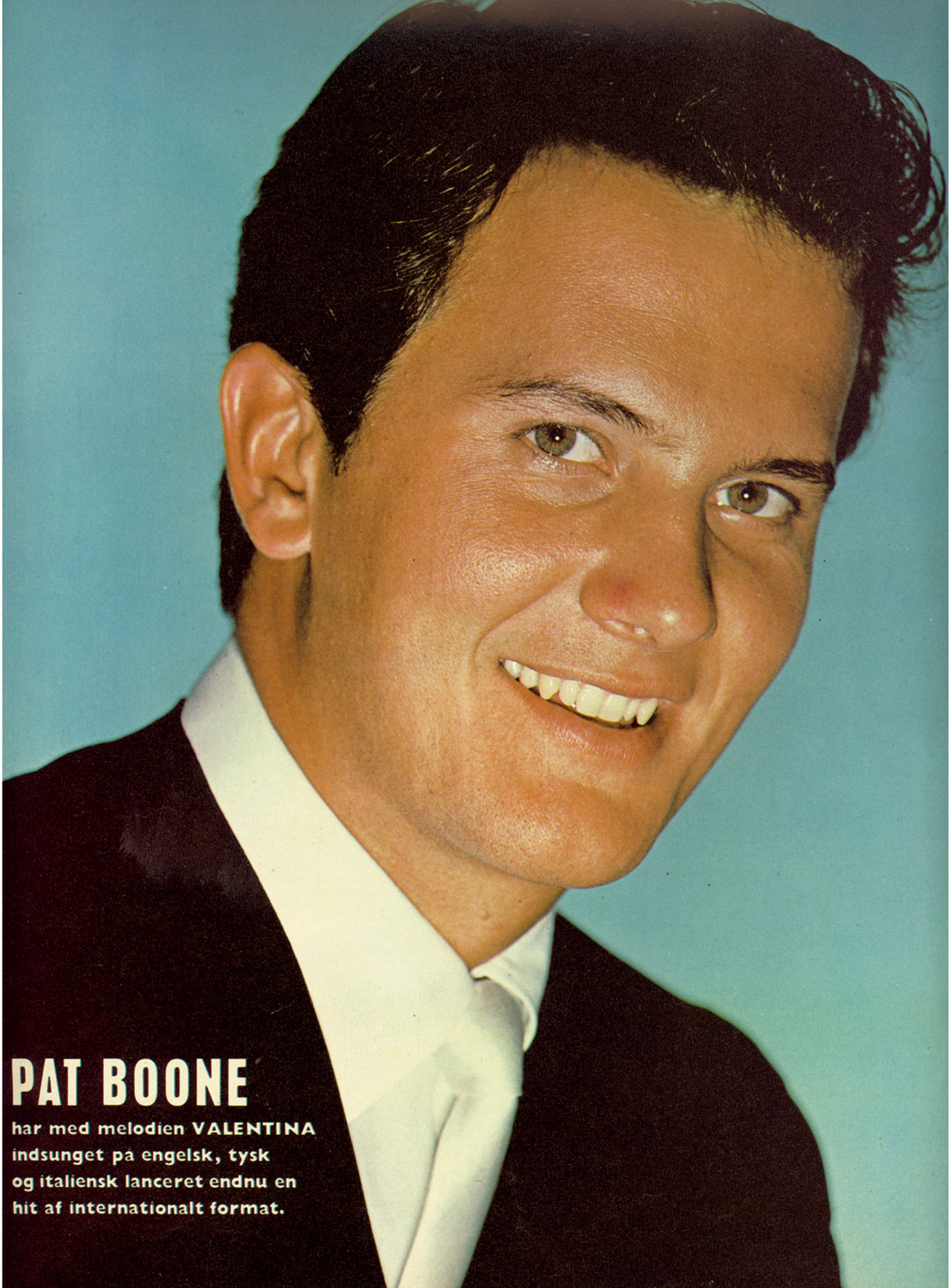
j.k.

LULU

en sjov og musikalsk pige og en hyppig gæst
på sit hjemlands — Englands — hitlister.

PAT BOONE

har med melodien VALENTINA
indsunget på engelsk, tysk
og italiensk lanceret endnu en
hit af internationalt format.

FEM MAND

På fløjen for Den sjette Frederik

I Frederiksberg Have mødte vi fem glade gutter. Lige neden for statuen af Frederik den 6. Det var **Ulrik, Henrik, John, Jørn og Hans** fra »The Insects« og grunden til de var glade var flere. De havde samme dag fået kontrakt for 14 dage med »Valhalla« på Dyrehavsbakken (og de ELSKER at køre i rutchebane) – og de var blevet interviewet af en kvindelig journalist til et engelsk popblad i Liverpool. Damen havde hørt dem spille i Hareskovpavillonen dagen før ved et Nashville-Teen-Club-arrangement, og var blevet så begejstret, at hun ville fortælle sine læsere om oplevelsen.

– Aldrig, erklærede hun, – har jeg hørt noget lignende, selv om de minder om **Manfred Mann, Pretty Things** og **Them**.

De fem gutter var også glade fordi

de netop havde været i Esbjerg og Herning og Ribe og været med til at sætte de lokale pop-klubber på den anden ende. De er heller ikke kede af, at de skal til Rørvig i sommer, før de drager til Valhalla. Og ej heller over, at Blokhus venter hinsides Valhalla. Det bliver en rigtig Bråvalla-sommer for insekterne.

Bandet er kun et halvt år gammelt. Den kendteste (af udseende) af de fem er sikkert janitsjaren Henrik Friis, for han er en af vore mest benyttede juniordress-men. Ved siden af går han ligesom kammeraterne i skole. Sangeren Jørn Nielsen har tidligere sammen med vennen Henrik optrådt i Solbyrevyer og blandt andet optrådte han sidste sommer i et Court Helmer-show på Kongens Nytorv i København. Ikke på Det kongelige Teater, men alligevel.

Fem mand på stribe, Ulrik, Henrik, John, Jørn og Hans. Og den sjette det er Frederik ...

På en friluftscene på Børnehjælpsdagen. Ulrik går på Musikhøjskolen, og han er sikkert den, vi endnu har hørt mest, for han spiller blokfløjte i radioens børnetimer og har også leveret musikledsagelse til kortfilm og dyrefilm. Ulrik hedder Jensen. Rytmeguitaristen Hans Lauridsen har tidligere været med både i et pop-band og i et jazz-orkester (det har Henrik for øvrigt også). Og endelig er der bassisten John Langkjær.

»The Insects« blev blandt de 7 bedste ved københavnermesterskabet i »Hit House« i vinter. Det var deres ilddåb. Siden har der været gang i den med tournee overalt på Sjælland og i Jylland. Sommeren er jo dækket ind, om det så regner eller sner, og i september skal de til Sverige på udvekslingsbasis med orkestre fra Malmø og Stockholm.

– Og tænk, hvis den engelske artikel skaffer os på gæstespil derovre, siger Jørn, – det vil være herligt! Journalisten sagde, der var chance for det!

Nå, journalister siger jo så meget og skriver endnu mere, men man ved jo aldrig. Mig skulle det ikke undre, om de allerede har hørt »The Insects« derovre i Liverpool, ellers må de da være døve ... Nå, hvad de ikke er, kan de jo blive ... VI skal i hvert fald nok høre mere til »The Insects«, så meget er sikkert ...

CH.

TOP POP

FØDSELSDAGS KALENDER

VED COURT HELMER

- 19/6: Revykongen Stig Lommer, Danmark, f. 1907.
- Filmstjernen Pier Angeli, Italien, f. 1932.
- 20/6: Filmstjernen Natalie Wood, USA, f. 1937.
- 21/6: Ray »Kinks« Davies, England, f. 1944.
- Filmkunstneren Alf Sjöberg, Sverige, f. 1906.
- Filmstjernen Jane Russell, USA, f. 1921.
- 22/6: Filminstruktøren Billy Wilder, Østrig, f. 1906 (USA).
- Forfatteren Erich Maria Remarque, Tyskland, f. 1898.
- 23/6: Popstjernen Adam Faith, England, f. 1940.
- 24/6: Skuespillerinden Kari Diesen, Norge, f. 1914.
- »Beatlen« Paul McCartney, England, f. 1942.
- 25/6: Skuespillerinden Marguerite Viby, Danmark, f. 1909.
- 26/6: Forfatterinden Pearl S. Buck, USA, f. 1892.
- Filmstjernen Eleanor Parker, USA, f. 1922.
- Popstjernen Gitte Hænning, Danmark, f. 1946.
- 28/6: Komponisten Richard Rodgers, USA, f. 1902.
- 29/6: Filmsangeren Nelson Eddy, USA, f. 1901.
- 30/6: Sangerinden Lena Horne, USA, f. 1917.
- Filmskuespilleren Peter Alexander, Tyskland, f. 1926.
- 1/7: Filmstjernen Olivia de Havilland, USA, f. 1916.
- Filmstjernen Farley Granger, USA, f. 1925.
- 3/7: Skuespilleren Fritz Helmuth, Danmark, f. 1931.
- 4/7: »Satsmo« Louis Armstrong, USA, f. 1900.
- Skuespilleren Georges Murphy, USA, f. 1904.
- Filmstjernen Gina Lollobrigida, Italien, f. 1928.
- Popstjernen Jan Rohde, Norge, f. 1942.
- 7/7: Filminstruktør Vittorio de Sica, Italien, f. 1902.
- Popstjernen Vince Edwards, f. 1928.
- 8/7: Jazzstjernen Billy Eckstine, USA, f. 1914.
- 11/7: Skuespilleren Thomas Mitchell, USA, f. 1895.
- Filmstjernen Yul Brynner, Japan, 1915 (USA).
- Skuespilleren Georg Fant, Sverige, f. 1916.
- 14/7: Filmstjernen Annabella, Frankrig, f. 1910.
- Filmkunstneren Ingmar Bergmann, Sverige, f. 1918.

HERMAN I FINLAND

Herman fra Herman's Hermits har været på engelsk visit i Finland og hentede sig en stor succes hjem. Han kom med en del bemærkninger om værtslandet, som han forøvrigt var meget begejstret for.

- Jeg forstår, hvorfor Finland kan kaldes for de 1000 søers land. Det er fordi finnerne ikke drikker vand! Men drikker det gør de!

- Jeg er glad for den finske mad. Den er skyld i, at jeg har tabt mig heroppe. Jeg vovede ikke røre noget af den. Undtagen bøffer og »munnaa« ...

- Finland er et dejligt og et roligt land, og her er verdens sødeste piger. Men det er ligesom om finnerne ikke lægger mærke til dem!

- Jeg anede ikke, at tangoen var kommet til Finland endnu. Ikke før jeg kom hertil! Det er her, den er blevet af!

CH.

Rygende sukces...

Fontella Bass er en mørklødet ung sangerinde fra St. Louis i USA. Hun har i flere år sunget og i flere år indspillet plader, uden at nogen egentlig har lagt særlig mærke til hende eller hendes plader. Så kom Rescue Me, og pludselig var hit'en der. Pladen røg til tops på amerikanske og engelske hitlister, og den små Fontella var pludselig en pige, man lagde mærke til. Ved Rescue Me blev brugt en helt ny sound - stærkt fremhævet af en messing gruppe. En sound, der siden er blevet særdeles populær overalt.

Fontella Bass' kæreste fritidsbeskæftigelse er at ryge pibe. Ikke for nogen som helst anden grund, end fordi hun kan li' det. Hun holder mest af at gå rundt i slacks - men på scenen er hun en af de mest modebevidste sangerinder USA kan tegne sig for. Nylig har hun åbnet en butique i New York, og her går salget af ungt tøj rygende.

TOP POP FRA IRLAND

De fleste går sikkert rundt med en forestilling om, at Irland på det popmæssige område næsten er en filial af England. Det er slet ikke tilfældet. Mens grupper er sagen i England - og i Danmark! - er det showbands, der trækker i de lokale dansehaller i Irland. Godt nok er de to grupper **Them** og **Bachelors** fra Irland, men det er sandelig England og USA disse navne baserer deres engagementer på. Da Them i sin tid havde indspillet pladegennembruddet »Baby please don't go«, tog gruppen tilbage til Irland for at starte en professionel karriere. Efter 14 dage uden engagementer måtte gruppen sporenstregs tilbage til klubberne i London, for i Irland gad man ikke høre gruppen. - Det mest kendte showband fra Irland er **The Crickets**, der dog sjældent er hjemme, idet udlandet - og især USA - har bud efter dette orkester. The Crickets kaldes - og ikke med urette - verdens bedste showorkester: Denne artikels forfatter havde for et stykke tid siden lejlighed til at høre The Crickets i det nu nedlagte **Colosseum Tanzpalast** i Flensborg. Jeg må indrømme, at jeg aldrig har set noget lignende! Absolut de dygtigste musikere, jeg har været præsenteret for »live«. The Crickets er ikke blot gode og dygtige, de er intet mindre end fabelagtige. Her har vore hjemlige orkestre meget at lære endnu. Tilbage til Irland. For øjeblikket er top melodien der »Ireland Swings« med **Brian Coll and The Plattermen**. Ellers hører man mest til showbands som **The Mighty Avons**, **The Royal Blues**, **Tommy Drennan and The Monarchs** og **The Freshmen**. Alle disse showbands har 7-10 medlemmer. Populæreste ikke-irske navne i Irland er for øjeblikket **Chris Andrews** og **Nancy Sinatra**.

Langt hår er iøvrigt ikke velset i Irland. Den eneste populære gruppe, der bærer langt

hår, er **The Creatures** fra Dublin, der ellers »kun« består af 4 medlemmer og spiller i den normale beat-stil. Gruppen har netop indspillet »Turn out the Light«, som de håber vil gå ind på den irske hit-liste. Hvis det sker, er det første gang en irsk beat-gruppe har været på hit-listen, for i Irland er showbands det eneste saliggørende.

j.k.

Islandsk POP

Et af de mest populære orkestre på Island kommer fra Keflavik og hedder **Thor's Hammer**. Gruppen består af **Runar Juliusson**, der er 21 år og spiller basguitar, **Peter Östlund**, 23 år, trommeslager, **Gunnar Thordarson**, vokalist, 21 år, samt **Erlinger Björnsson**, rytmeguitarist og 22 år.

Da gruppen startede kaldte den sig **Hjælmar**, men medlemmerne fandt, at der var mere slag i Thor's Hammer.

Samtlige orkester-medlemmer kommer fra Keflavik, der i folkemunde kaldes Beatles-by. Det var her Islands første poporkester så dagens lys.

**Ingen har
vel helt glemt**

Gigliola Cinquetti

der med melodien »Non Ho L'eta« i 1964 først vandt det italienske Grand Prix, derefter det internationale i København, for til sidst, ved Volmer Sørensens udsendelse TV i Tivoli, at vinde alle danske seeres hjerter. Dette Grand Prix gjorde, at den da 15 årige pige fik så mange tilbud fra hele verden, at hun året efter sin sejr fartede jorden rundt og besøgte de fleste hovedstæder i Europa samt Japan, USA og Canada. Så sagde hendes forældre STOP. Hun begyndte igen at læse på kunsthøjskolen i Verona og måtte – i hvert fald for en tid – lægge sangen på hylden.

Men kun for en tid. I dag står Gigliola igen som vinder af et italiensk Grand Prix med melodien »Dio, Come Ti Amo«. Den er komponeret af Modugno, der selv ønskede at synge den ved årets internationale Grand Prix i Luxembourg. Det er dog ikke hans version af melodien, der er gået til tops på europæiske hitlister, men derimod Gigliola's, og da hun nu har sluttet sin skolegang, er der store muligheder for, at vi i de kommende år får lejlighed til at høre og se meget mere til den dygtige italienske pige.